

KŐSZEGINÉ MELINDA

A RIGÓK GYEREKNEVELÉSÉRŐL

Ablakunk sarkában fészket rakott egy rigópár. Heteken át lestük, hogy mi történik, s próbáltunk tanulni kismadár testvéreinktől. Az alábbiakat figyeltük meg, s töprengtünk el ennek kapcsán saját életünkön.

Megdöbbenett az a bátorság, amellyel ezek a kicsi madarak meghozták azt az elhatározást, hogy az emberhez ilyen veszélyes közelségben építik meg otthonukat. Igaz, szélvédett, biztonságos helyet választottak. De nem riadtak meg az állandó mászkálástól, villanykapcsolgatástól, bámész tekintetektől.

Úgy látjuk ma nagyon nehéz a párválasztás, s főleg a végleges döntés meghozása. Hatalmas bizalom szükségeltetik hozzá Istenben, emberben. Tudomásul kell venni, hogy

sok veszély fenyegeti a családi létet, de ennek ellenére, mégis érdemes ezt az utat választani!

Az önfelelt szerelem időszakát a tojásrakás követte. Naponta szaporodott eggyel a fészkek lakóinak száma, s végül négy kis utód kiköltéséhez fogott hozzá a tojó. Kitartása, türelme, önfeláldozása példamutató volt. A kicsinyek kikelése után aktívan bekapcsolódott a rigópapa is. Hihetetlen leleményességgel, hajnaltól késő estig tartó munkával etették a gyerekeket. Számunkra érthetetlenül, igazságos pontossággal találták meg a tátogó csőrök között a soron következőt.

Azt gondoljuk, hogy a szülők aktív jelenléte a kisgyermekkorban az egyik legfontosabb hozomány, amit adhatunk. A másik, amelyet egy Bokor szülők fia mondott egyszer, amikor megkérdezték, hogy miért választotta ő is ezt a közösséget: kénytelen voltam elismerni, hogy édesapám és édesanyám napról napra jobban szeretik egymást.

Leginkább arra voltunk kíváncsiak, hogyan eresztik útjukra a kisrigókat a szülők. Hát nem sokat teketóriáztak! Ahogy nőttek az utódok egyre nehezebben fértek a fészkekbe. Lökdösődtek, taszigálódtak, folyton zavarták egymás köreit. Amikor a tollak is megerősödtek, kettő bátran átlendült a közeli orgonabokorra. Ők a következő napokban már nem is tértek vissza a fészkekbe. A másik kettő, főleg a negyedik, igen nehezen szánta rá magát a repülés bizonytalanságára. Szívet szorító volt látni féltelmét, amikor ellökte magát a fészkek pereméről, és két kis lábával két külön ágba kapaszkodva egyensúlyozott a magasban. A szülők pedig nem segítettek nekik! Se nem hívogatták őket a közeli ágról, se nem lökték ki őket a fészkekből. Magukra hagyták őket, hogy mindegyik meg-

hozza a saját döntését. De a kitollasodott fiókákat már nemigen etették. Néha hoztak nekik egy-egy falatot, de feltehetően az éhség is növelte a fiatalokban az önálló életre való elszántságot.

Az embergyerekek is nagyon különbözőek. Van, aki szeret megbújni a fészkek melegében, s van, aki nyakába veszi a világot, amikor még szinte fenekén a tojáshéj. A szülők többnyire mindegyiken kétségbe vannak esve. Noszogatnák az egyiket, s visszafognák a másikat. A lényeg valahol ott van, hogy a felnőtt gyereket nemigen etetem! Meg kell tanulnia vállalni az önálló életet örömeivel, veszélyeivel együtt!

A fészkek most elhagyatott. Néha látjuk a rigószülőket mind a négy gyerekkel ahogy a háztetőn vagy a diófán tárgyalják az eseményeket. De alapjában véve járja mindegyik a maga útját. S a szülők készülnek az újabb fészkek kijakoltására.

Szerető Istenünk! Adj nekünk megértő szívet, hogy különböző természetű és életfelfogású gyerekeinket egyaránt elfogadjuk! Adj nekünk bölcsességet, hogy mindegyiknek azt nyújthassuk, amire éppen akkor és ott szüksége van! Adj nekünk örömben mindig megújuló szívet, hogy ne keseredjünk meg az önvádban, ha gyerekeink kanyargós utakat választanak az életben, add, hogy bízzunk bennük és keressük mindegyikben a szépet és a jót! S végül adj nekünk békességes, szerelmes öregséget, ahol egymás kezét fogva állunk készen arra, hogy adjunk a mieinknek abból, amit Te egy életen át nekünk ajándékoztál!

•••••

SARLÓS IMRE

HALÁSZ ATYÁRA EMLÉKEZÜNK

Bandi bácsi ifjúkorom példaképe. Ő nevelt engem a keresztény életre. Bandi bácsi 1915. október 19-én született. Tanulmányai befejeztével 1939. június 29-én Péter-Pál napján szentelték pappá Vácon. Őt helyen volt káplán: Beregen, Lajosmizsén, Kecskeméten, Cegléden, majd a Váci Székesegyházban lett karkáplán.

1951-ben kapta meg a péceli plébániát. Az ő idejében lett festve az oltár mögött lévő Szűzanya freskó, ekkor lett építve a kápolna, melynek megépítésében mi fiatalok boldogan segítettünk. Az 50-es évek derekán épült a lourdesi barlang is. Ő csináltatta meg a templom fűtését is, először szénrel, majd gázzal.